

DONCS
AIXÒMARCEL·LÍ
BORRELL

La Guasch

Recordo la Roser Guasch quan la vaig fruir/patir, indistintament, dirigint-la a *La casa de Bernarda Alba* en un taller a l'Aula Municipal de Teatre de Lleida. Apuntava indòcil i indòmita plantant cara al cony de la Bernarda fent, això sí, de filla submisa. Acabo de llegir no sé on, que la Guasch s'ha fet un nom *influencer* dins les xarxes socials, posant a caldo un cantant de disseny masculista. Com que ni boig no em deixo enxarxar, des d'aquesta columna de paper m'afegeixo a la proclama de la Roser, *MejorSolaQueMalAcompañada* fent-li costat, simbòlicament, al seu llit buit. Quedi dit. M'ha cridat el voraviu promiscu que en la imatge del catre de ferro, la Guasch ens faci la *peineta*. Vull pensar que si aixeca el dit cor o llépol, és perquè fa figa els mascles. Tant de bo, Roser, que aquest dit erèctil tingui sabor a clitoris en flor, o a figa Coll de Dama Negra. Tu sabràs. Suposo que a Cametes Teatre, combativa i femenina companyia teva, li faltará temps per pujar dalt l'escenari la versió 3.0 del Manifest Feminista que, ves per on, has parit. "Una dona necessita un home com un peix una bicicleta", avisa la periodista ianqui Gloria Steinem. Tan fàcil, tan difícil. En altre context sociopolític, el Federico García Lorca de *La casa de Bernarda Alba* igual s'avançava a l'actual situació de la guerra de sexes. Temps al temps.